

man, hvad disse Bestemmelser angaaer, her vil udvide til at gjælde for hele Landet; thi man har ikke noiesdes med at sige, at Politiet maa handle med Conduite, og dertil at føie, at naar Politiet viser Mangel paa Conduite, skal det straffes paa den og den Maade. Man er jo ikke indskrænket sig til i Almindelighed i § 8 at udtale, at Politiet skal handle med Bærsumhed, med Betænksumhed osv., og til derefter i § 12 at give Bestemmelser om, hvorledes Politiet eller Politibetjenten skal straffes, naar han tilfidesætter den Regel, som tidligere gives om, at Politiet skal vise Conduite. Man har derimod i § 8, som den foreligger, søgt at give nærmere Regler i den Henseende, som Taler er om. Man er altsaa gaaet ind paa at give nærmere detaillerede Regler, men man føres da ogsaa naturlig ind paa det Spørgsmaal, om disse Regler ere heldige eller ikke. Den ærede Ordfører har bemærket, at den Anholdelse, hvorom der er Tale i Lovforslagets § 8, er et andet Begreb end den Anholdelse, hvorom der er Tale i Grundlovens § 80, og at jeg forsaavidt var uberettiget til at hente noget Argument for mit Hovedforslag under Nr. 2 fra Grundloven. Det forekom mig, som den høitærede Minister paa en Maade gav denne Udtalelse af den ærede Ordfører en Støtte. Stedestomindre tager jeg ikke i Betænkning at sige, at der ligger en Misforstaaelse til Grund for denne Udtalelse, og for saavidt ogsaa en Misforstaaelse til Grund for den ærede Ministers Udtalelse for et Dieblit siden. Den Anholdelse, hvorom der er Tale i Lovforslagets § 8 og særligt i de Endringsforslag, som jeg har stillet til den første Deel af Lovforslagets § 8, er ikke et andet Begreb om Anholdelse end det, hvorom der er Tale i Grundlovens § 80. Jeg behøver naturligvis ikke at gjøre hverken den ærede Ordfører eller den høitærede Justitsminister opmærksom paa, at der er en stor Forskjel mellem Anholdelse og Fængsling, en Adskillelse, som træder meget stærkt frem i Grundlovens § 80; men den Anholdelse, der er Tale om i denne Grundlovsparagraph, og som der netop bestemt modsættes egentlig Fængsling, den Anholdelse, om hvilken det siges, at den ikke maa udstrækkes uden Be-

grændsning, men at den Anholdte inden vis kort Tid skal stilles for en Dommer, det er netop den samme Anholdelse, som der for en væsentlig Deel ser Tale om i Lovforslagets § 8 og de Endringsforslag, som jeg har stillet til denne Paragraph. Og saa siger jeg, at, naar det i Grundlovens § 80 er udtalt, at den Anholdte inden 24 Timer skal stilles for en Dommer, og at Dommeren derefter ikke maa decretere Fængsel for Noget, naar han ikke har gjort sig skyldig i en Forseelse, der kan medføre høiere Straf end Bøder eller Fængsel, saa er det ikke stemmende med Grundlovens Aand, naar man vil lade Anholdelse ubetinget og ubegrændset finde Sted for Forseelser, der ikke kunne medføre høiere Straf. Naar i saadanne Tilfælde Grundloven forbyder at berøve en Mand hans personlige Frihed af Hensyn til Forseelsens mindre Betydning, da er det ikke stemmende med Grundlovens Aand at give Ret til at berøve ham hans personlige Frihed efter en Politibetjents Opfattelse af Sagen, endogsaa forinden han er ført for Politimesteren eller Dommeren, i et Tidrum af indtil 24 Timer, og det er ikke vanskeligt at see, hvorledes man, naar man ikke vil opstille en Begrændsning som den, jeg har bragt i Forslag, vil kunne komme til Resultater, som ere ligefrem stridende imod enhver fornuftig Opfattelse af Grundlovens § 80. Man tænke sig det Tilfælde, at en Underdommer, en Politimester og hans underordnede Personale, har Tilbøielighed til at krænke den personlige Frihed; og naar vi give Love herom, have vi jo netop det Tilfælde for Die, at der i alt Fald kan være Embedsmænd og Betjente, som ikke tilbørlig ville opfylde deres Pligt. Jeg frygter ikke meget for, at noget Saadant skal finde Sted, jeg hører overhovedet ikke til de Mistænksumme; men naar man giver Love, kan man ikke lade det være ude af Die, at der kan tænkes Tilfælde, hvor en Lovbestemmelse kan være paa sin Plads overfor enkelte Embedsmænd. Jeg sætter altsaa det Tilfælde, at der er Politimænd, der ikke have en tilbørlig Anerkjendelse af, hvad der skyldes den personlige Frihed, og at man ikke optager en saadan Bestemmelse som den, jeg har foreslaaet under Nr. 2. Hvad kan da see?